

„Ezt a színházi törvényt Horváth Péter író-rendező-színész barátomtól tanultam. Van az úgy, hogy nem megy. Nem jönnek be a poénok, üresen kong a szó, suta minden mozdulat. Ilyenkor nem „rátenni” kell egy lapáttal, előrántani a bevált patronokat, paneleket, amelyekről tudjuk, hogy tuti jól állnak! Nem! Vissza a textushoz! A puszta szöveg értelmes, pontos kiejtése visszahozza azok igazát, erejét, színét, örömét!”

Papp János: - Ha menni kell – El Camino

Papp János színész, rendező minden évben útra kel feleségével, Zsuzsával. Céljuk újabb és újabb helyeket felfedezni, miközben önmagukat is legyőzik. Barangolásaikról János vékony könyvecskékben számol be. (Hiába, a kor szelleme: 300 és 600 km közötti táv = 60 oldal; talán már nincs türelmünk a Háború és béke terjedelmű írásokig?) A könyvek végén fotókkal mutatja be a tájat.

Most az El Camino c. kötetből szemezgettem (és bevallom, közben sokat gondoltam Brigittára, akit csodálok azért, mert ő is végigjárta a zarándokutat). Maradok az általam mottónak választott idézetnél: *A puszta szöveg értelmes, pontos kiejtése visszahozza azok igazát, erejét, színét, örömét!*”

Helyettem szóljon a könyvről Papp János!

„Reggel kiderül, nemcsak a szállás volt ingyenes, pontosabba donatívás (annyit adunk érte, amennyit gondolunk), de ingyenes a reggeli is, ami az asztalon kínálja magát. Zsuzsa azt mondja: „Nem veszek olyan asztról, amire nem tettem le valamit.” Van ebben ráció, meg karakán szép mondat is, de azt látom, hogy a többi zarándok természetesen veszi a templom ajándékát. Érdemes lesz egy kicsit rágódni ezen.”

„Nem mindenki méri föl reálisan az erejét, vagy túlhajszolja magát. Nem véletlen, hogy az út első kétszáz kilométerén elég gyakran találkozni keresztekkel, tábláskákkal, amelyek az úton elhunytaknak állítanak emléket. Zsuzsa gondolata mellbevágó: „Ha, ne adj Isten, megtámadna valami halálos kór, elindulnék az El Caminón!... és vagy meggyógyulnék, vagy meghalnék. De inkább az úton, mint egy kórházban.”

„Magyar firkát eddig egyet sem láttunk; bár nem hiszem, hogy azért, mert a magyar zarándok nem rabja ennek az örületnek, hanem mert még kevés magyar járja az El Caminót.

.....

Szóval idáig kellett jönnünk, hogy találkozzunk az első magyar firkával. No, de micsoda firka! Öles betűkkel ez állt az aszfalton:

„OLDANI VÁGYOM, ÉS OLDÓDNI VÁGYOM, ÜDVÖZÜLNI VÁGYOM. ÜDVÖZÖLNI VÁGYOM, ÉS ÜDVÖZÍTENI VÁGYOM. NEMZENI VÁGYOM, ÉS MEGFOGANNI VÁGYOM.”

„Főként spanyolok duzzasztják a létszámot. Azt mondják, az önéletrajzukban is megemlítik, ha jogos birtokosai a zarándok-oklevélnek. Nem irigylem tőlük. Bárcsak kies magyar hazánkban is büszkeség töltené el azt, aki legalább egy százast lenyomott becsülettel az Országos Kék Túrán!”

Gyönyörű ez a gondolat, Papp János! Rockenbauer Pál onnan föntről büszke lenne, ha megvalósulna!

„... arról morfondírozunk, mit jelent az úton lévőeknek az otthon? Végül oda lyukadunk ki, hogy az úton, minden gyönyörűség, élmény mellett, mindig ott vibrál valami bizonytalanság! És, nekünk legalábbis, nagyon fontos a tudat, hogy valahol a távolban vár az otthon biztonsága.”

Olvassák el, érdemes!

Szigligeti Zsuzsanna

„... József Attila azt írja a Curriculum vitae-ben: „Élt, szeretett és meg fog halni, amit mást mondhatok magamról, az mind csak ennek a részletezése.””